

[Iver Poulsen.]

nuværende europæiske markedsopdeling og lovede, at regeringen ikke mindst ville søge at fremme landbrugseksporten overalt, hvor mulighederne foreligger, således at de skadelige virkninger for landbruget af den nuværende markedsopdeling begrænses mest muligt. Men vi hørte intet om det ulige mere interessante, om regeringen mener, at sådanne nye muligheder foreligger, og da hvori de består, og hvordan regeringen agter at udnytte dem.

Ganske uanset disse nye muligheder kan der i hvert fald ikke herske tvivl om, at det under alle omstændigheder vil være rimeligt og hensigtsmæssigt ikke blot over for landbrugserhvervets udøvere, men sandelig også af hensyn til beskæftigelsen og landets økonomi, at regeringen søger at sikre landbrugets udøvere økonomisk og skattemæssig ligestilling med de øvrige befolkningsgrupper og søger at styrke landbrugets konkurrenceevne, for netop landbrugets konkurrenceevne kan og vil sandsynligvis blive den afgørende faktor, når talen er om at udnytte de eventuelle nye muligheder, som statsministeren omtalte.

Vi har naturligvis bemærket, at man fra forskellig side ønsker at reducere landbrugserhvervets og landbrugseksportens samfundsøkonomiske betydning, fordi industrieksporten er blevet glædeligt forøget. Men man må ikke være blind for, at landbrugets levnedsmiddelproduktion danner basis for en del af den forøgede industrieksport og dermed også for beskæftigelsen inden for denne industriproduktion, og selv om industriens eksportindtjening glædeligvis er steget betydeligt og i det sidste år er oversteget landbrugets, er forholdet stadig det, at landbruget hjembringer den væsentligste del af vort nettovalutaoverskud. Derfor er den sandhed stadig gældende, som den højtærede statsminister fremsatte som udenrigsminister, at i samme takt som landbrugets nettovalutaindtjening falder, i samme takt vil industriens hjul gå i stå. Det siger noget kort og klart og noget bestemt om landbrugserhvervets betydning for Danmarks økonomi.

Netop for at intensivere landbrugserhvervet og styrke dets indtjeningsmuligheder har de uafhængige gang på gang opfordret den tidligere regering til at gennemføre

liberale jordlove, således at landbruget fik frihed til og mulighed for den samdrift og sammenlægning, som erhvervet måtte finde mest hensigtsmæssig for opnåelse af den mest rationelle drift. Men det var jo under den forrige landbrugsminister som at slå i en dyne, fordi han krampagtigt fastholdt forældede radikale synspunkter, og det endskønt den daværende radikale økonomiminister sagligt havde redegjort for nødvendigheden af at lovgive på dette område efter de liberale linjer, som de uafhængige havde opfordret til at følge. Det er derfor med glæde og forventning, vi har bemærket den nye landbrugsministers udtalelse om, at den højtærede minister ikke tror, man skal gøre vold imod den udvikling, landbruget allerede er inde i, men derimod lade erhvervet selv finde ud af, hvordan fremtidens landbrug skal se ud. Det lyder egentlig paradoksalt, men det ser jo efter den højtærede landbrugsministers udtalelser at dømme virkelig ud til, at vi kan vente en mere liberal jordlovgivning, efter at det radikale venstre ikke længere sidder i regeringen.

Danmarks fiskerierhverv viste ny fremgang, og eksporten satte rekord i 1963 — det var, hvad den højtærede statsminister havde at sige om dette erhverv. Oplysningen om, at fiskerierhvervets eksport satte rekord i 1963, kunne føre til den fejlagtige opfattelse, at alt går let og glat for vore fiskere, hvilket imidlertid ikke er tilfældet. Det syddanske fiskeri udgør ikke nogen stor erhvervsgruppe. Den omfatter i alt kun 35.000 personer, hvoraf ca. 20.000 er aktive inden for erhvervet, og heraf er kun ca. 6.000 selvstændige næringsdrivende. Men denne lille erhvervsgruppe, der er usubsidieret, og som har givet klart udtryk for, at den heller ikke ønsker at modtage statssubsidier, tegner sig for en eksport af et så forholdsvis betydeligt beløb som godt 1/2 milliard kr. om året, samtidig med at den forsyner hele den danske befolkning med fisk til priser, der ligger i underkanten af, hvad man betaler i andre lande.

Erhvervet udøves under meget hårde og farefulde forhold og under stadig stigende omkostninger, som truer med at gøre erhvervet urentabelt eller i hvert fald underbetalt. Derfor protesterede fiskerierhvervet mod de sidste forhøjelser af bropenge og